

Sirokai Mátyás

[Humusz]

Leveszem a cipőmet, újra tanulok járni. Élőktől nyüzsgő az erdei humusz a lábam alatt. Ahogy talpam gyökerei behatolnak a langyos, fekete földbe, a kíváncsi talaj is tapogatózni kezd felfelé. Bizseregnek a lábaim, vér tolul az ölembe. Négykézlábra ereszkedem, csuklóig nyúlok a televénybe. Utak nyílnak előttem az erdei fűben, látom az állatok törte ösvényeket. Egy bükkfa felmeredő törzse felé ügetek. Moha borította gyökerei szabadon állnak egy vízmosás szélén. Hajlatai itt lágyak, nőiesek. Leveszem a ruhámat. Borzongok a gyönyörűségtől, ahogy teljes bőrfelülettel lélegezni kezdek.

[Növényi]

Vágyódás az organikus élet zárt és folyamatos körforgása után, amely egyenetlenségek és kitörések nélkül való. Minden mozdulatom visszatér hozzám a széllel. Vágyódás a növényi lét után.

[Pupillák]

A gyetyánok a leveleik fonákjával is látnak. Az árnyékos lomboldalon homályosan, csupán az élőlények mozgását érzékelve, míg a napos oldalon tisztábban, halványzöld sugarakkal pásztázva a talajt. Ahol két vagy három levél fedésbe kerül, feketébe játszó, mélyzöld pupillák jönnek létre. Föld meztelen jószágai, meglapulunk a lombkorona alvilágában.